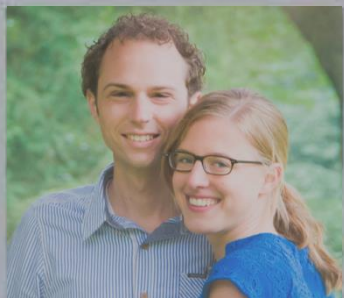

Nieuwsbrief

Jaargang 3, Nr. 2, Voorjaar 2014

www.winstuitverlies.nl

Winst uit Verlies

Steun en troost vanuit Gods Woord bij kanker*

Stichting Winstuitverlies

Stichting Winstuitverlies richt zich op degene met of hersteld van kanker en hun echtgeno(o)t(e), kinderen, familie, vriend(in), nabestaanden en betrokkenen die steun en troost zoeken in Gods Woord.

Stichting Winstuitverlies wil met dit initiatief een aanvulling zijn op de reguliere kankerverenigingen die veel nuttige informatie over kanker geven en lotgenoten-contact bieden, maar 'religieus neutraal' willen blijven.

Daarnaast wil Stichting Winstuitverlies ook hen die ongetroost verder leven na de boodschap 'U heeft kanker' wijzen op de Ware Troost(er) in leven en sterven.

De stichting is opgericht op 3 september 2010. De grondslag van de vereniging is Gods Woord en de Drie Formulieren van Enigheid van de Gereformeerde Kerken in Nederland, naar de Dordtse Synode van 1618 en 1619.

Stichting Winstuitverlies streeft onder meer naar:

- Het bevorderen van (individuele) contacten tussen lot- of geloofsgenoten.
- Het houden van bijeenkomsten
- Het steun verlenen aan de doelgroep
- Het verzamelen, documenteren en verstrekken van informatie
- Het belichten van ethische aspecten van behandelmethoden

In deze nieuwsbrief

Vader, verheerlijk Uw Naam	4
‘Mijn buurvrouw en ik’	5
Zou mama nog beter worden?.....	9
Pastoraal contactpersonen stellen zich voor	11
Gek, verliefd, vrolijk, chagrijnig... dankbaar!	13
Winst <i>en</i> verlies	17
Jongerenweekend 2014	18
Creatieve workshop met Marit Verweij	20
Landelijke contactdag Voorjaar 2014.....	22

Reageren? Mail naar: nieuwsbrief@winstuitverlies.nl

Vader, verheerlijk Uw Naam

Om eerlijk te zijn... de contacten vanuit Winstuitverlies met zieken en degene die hen in liefde omringen vraagt van mij en ons als bestuurders best veel. Je hebt contact en gesprekken met mensen die leven in de schaduw van de dood of met diegenen die hen in liefde omringen of geliefden hebben verloren.

Sommigen waarmee je contact hebt herstellen van kanker en van de soms diep ingrijpende behandelingen. Maar ook bij herstel blijft de vraag voor hoe lang? Ook is er de verwerking van de emotionele ervaringen of het geschonden leven.

Enkele gebeurtenissen in de afgelopen maanden, waaronder het overlijden van Pia van der Ham, brachten mij opnieuw bij de (levens)vraag, waartoe leef ik of mag ik er nog (wel) zijn? Ik werd bepaald bij de woorden van de Heere Jezus uit Johannes 12.

Na een zegenrijke, profetische intocht in Jericho en de vraag van sommige Grieken, wordt Jezus bepaald bij Zijn verheerlijking. De verheerlijking die door een weg gaat van de kruisdood en de verlating van Zijn Vader. De weg van het tarwegraan dat door te sterven in de aarde veel vrucht voortbrengt.

In dat bange vooruitzicht zegt Jezus: 'Nu is Mijn ziel geheel ontroerd; en wat zal Ik zeggen? Vader, verlos mij uit deze ure!'. Om dan tot overgave te komen en liefde om de wil van Zijn Vader te volbrengen: 'Vader, verheerlijk Uw Naam'.

Zijn wij zo verlangend tot verheerlijking van God de Vader te leven? Gestorven aan het eigen 'ik', maar opgestaan in het geloof in Jezus kruisverdienste en nu volhardend onder het kruis de levensweg gewillig vervolgend? Met Paulus te gaan roemen in het kruis, door te leven hier op aarde? Dan mogen wij, door Jezus offer verlost van onze zonden, vruchten dragen tot verheerlijking van Zijn Naam. Ik wens het u, jou en mijzelf van harte toe!

Hartelijke groet,
Henk-Jan Koetsier, *Voorzitter bestuur*

‘Mijn buurvrouw en ik’

Toen bij Gerreke Westerink borstkanker werd geconstateerd, heeft zij veel steun ervaren van haar buurvrouw Corrie Honing-Nieuwenhuize. Enkele jaren daarna draaiden de rollen om toen Corrie zelf borstkanker bleek te hebben. Openhartig vertellen zij over hoe zij dat wederzijds hebben ervaren.

‘Mijn buurvrouw Corrie en ik’

Als je te horen krijgt dat je kanker hebt, kun je het eerst niet geloven. Je voelt je gezond en toch ben je ziek. Omdat je direct allerlei onderzoeken krijgt, heb je bijna geen tijd om het tot je door te laten dringen. Je leeft van onderzoek naar onderzoek en kunt niet meer vooruit kijken. Het is ook een soort bescherming van jezelf dat je nog niet alles beseft. Wat wel heel direct binnenkomt is dat je leven kan eindigen, dat je een sterfelijk mens bent.

Ik ben eerst geopereerd. Daarna heb ik twintig bestralingen gehad: vier keer per week ging ik vijf weken lang naar Arnhem. Daarna heb ik nog om de drie weken zes chemokuren gehad. Op dit moment gebruik ik nog hormoontabletten.

Ik heb tijdens mijn ziekte veel steun ondervonden van familie en vrienden en ook van Corrie als buurvrouw. Toen ik uit het ziekenhuis kwam, heeft Corrie een poosje voor mij het warme eten verzorgd. 's Avonds tegen een uur of half 6 bracht ze me een heerlijke maaltijd. Dat heb ik heel erg gewaardeerd. Naast de belangstelling en steun doet zo iets praktisch als eten brengen heel goed.

Corrie leefde altijd heel erg mee. Als ik weer een kuur kreeg, kwam ze altijd even langs. We zijn allang burens, maar door zoiets ingrijpends kom je nog nader tot elkaar.

Op dit moment gaat het gelukkig goed. Ik kan m'n werk weer doen. Wel ben ik minder gaan werken. Ik heb ook best weer veel energie, maar ik moet m'n grenzen wel in acht nemen. Ook psychisch ben ik wel kwetsbaarder geworden.

Het contact met Corrie is, nu we beiden ziek zijn (geweest), veranderd. Je bent elkaars lotgenoten geworden. Dat voelt heel anders dan anderen om je heen die ook belangstelling voor je hebben. Je durft veel directer naar bijzonderheden bij elkaar te vragen en dingen te vertellen die je aan anderen niet vertelt.

Het moment dat Corrie mij vertelde dat ze borstkanker had, kan ik me nog heel goed herinneren. Wanneer en waar het was, staat nog in m'n geheugen gegrift. Het raakt je zelf ook heel direct. Wel kon ik merken dat het moment van mijn ziekte langer geleden was en ik meer stabiel was geworden. Toen ik tijdens mijn eigen ziekte van anderen te horen kreeg dat ze kanker hadden, greep het mij veel meer aan. Ik kon op het moment dat Corrie ziek werd er ook zijn voor haar.

Het leven is eindig. Dat weet je wel, maar nu heb je het echt aan den lijve ondervonden. Dat maakt het leven hier op aarde betrekkelijk. En het dringt mij te zoeken naar het behoud van mijn ziel. Ik moet in Hem geborgen zijn, dat is veel sterker gaan leven bij mij. Tijdens mijn ziekte heb ik ook echt ervaren dat de Heere mij steeds doorgehouden heeft. Ook in de periode van het opbouwen van m'n werk, kreeg ik elke dag weer kracht, ondanks dat het soms moeilijk was, zowel lichamelijk als psychisch.

Juist als je ziek bent, komen er allerlei vragen bij je boven. Heel fijn was het om vanuit de kerk pastorale zorg te krijgen. Er is belangstelling en medeleven voor je ziek-zijn, maar juist ook voor de wezenlijke vragen.

Er gebeurt niets toevallig, ook niet dat ik borstkanker kreeg, dat Corrie daarna ziek werd. Al is het een moeilijke periode geweest, het gebeurde toch onder Gods Voorzienigheid. En dat kan ook rust geven. Dan is het mijn gebed dat alle dingen mogen medewerken ten goede (Rom. 8 : 28).

'Mijn buurvrouw Gerreke en ik'

Het is al even geleden dat we hoorden dat onze buurvrouw Gerreke borstkanker had. Mijn man en ik hadden repetitie van het koor. In het gebed hoorden wij dat de zus van Jenneke borstkanker had. Onze gedachten gingen werken en we

dachten: dat is Gerreke toch niet, onze buurvrouw? Dat is erg, daar weet ik niks van. Wat schrokken wij. Ik nam mij voor om de volgende dag naar haar toe te gaan en te vragen of wij iets voor haar konden doen. Dat hoefde niet want 's middags stond zij zelf bij ons op de stoep. Gerreke vertelde dat ze het heel erg moeilijk vond om het te vertellen.

De dag daarop werd Gerreke geopereerd. We hebben geprobeerd iets voor haar te betekenen door een praatje na de chemo en eten voor haar te koken of iets lekkers te brengen. Als ik nu terugkijk op die periode, na wat wij zelf daarna hebben meegemaakt, moet ik zeggen dat ik er toen eigenlijk niets van begrepen heb. Wat kanker en de behandelingen met je doen geestelijk, lichamelijk en psychisch. Als je het zelf niet mee maakt is het moeilijk om in te leven wat de ander voelt. Dat kan ook niet. We zijn nu wel veel nader tot elkaar gekomen.

Zelf kreeg ik daarna de boodschap dat ik kanker had en vond dat erg ingrijpend. Je gaat gelijk de dingen die Gerreke had doorgemaakt anders zien en haar beter begrijpen. Toen wij naar het ziekenhuis voor onderzoeken gingen, stond onze dochter op het punt te bevallen. Op het punt staan een kleinkind erbij te krijgen en dan te moeten vertellen dat ik kanker had. Het was allemaal zo dubbel: leven en dood naast elkaar in onze gedachten.

Ook mijn man vond het moeilijk om de boodschap aan onze kinderen te vertellen. Wat was er aan de hand en waarom was pa nu zo vaak thuis. Mij werd een plan voorgelegd door de chirurg wat er allemaal zou volgen. Eerst kreeg ik de chemokuren, daarna zou de operatie volgen om de poortwachtersklier weg te halen en te controleren of die schoon was. Daarna volgden de bestralingen.

Je wilt niet weten wat het met je doet als je dit traject wordt voorgehouden. Ik kon het niet meer overzien. Wat vond ik het fijn dat m'n man naast mij stond en mij daarin begeleidde. Ik vond de chemo lichamelijk erg zwaar.

Op die tijden kreeg ik juist van onze buurvrouw Gerreke een bemoedigend kaartje of briefje wanneer ik weer chemokuur moest gaan halen. Later zei ze me: 'Ik wist wat chemo met je doet'. Andere momenten praatte Gerreke met mijn man Cor. Daarin merkte Gerreke dat ze zelf nog wel heel kwetsbaar was na alles wat ze zelf ook had doorgemaakt. Het kwam door mijn verhalen bij haar ook allemaal weer boven. De mensen om je heen reageren heel verschillend en dat vind ik soms moeilijk. Met Gerreke heb ik ervaringen kunnen delen daar zij hetzelfde heeft meegemaakt. Dat scheidt een band en ervaar ik als heel warm en fijn. Met name mijn man en kinderen staan met liefde om mij heen. Dat is heel fijn om te weten en te voelen.

Als ik terugkijk op deze heftige periode, heeft deze periode de band in het gezin onderling verdiept. Met name waar het gaat over het geloof in God. Gaven wij anders ons innerlijk niet zo gauw bloot, nu is er openheid in het gezin gekomen om daarover in gesprek te gaan. We kunnen nu samen over toekomstige eeuwigheidsdingen praten. Meer dan voorheen gaat het nu over "tijd en eeuwigheid" en staat het ons duidelijker voor ogen. Want als je de boodschap krijgt dat je kanker hebt, denk je meteen aan sterven. En sterven betekent God ontmoeten. Dan wordt je schreeuw naar boven: Heere, als dit de weg is die ik moet gaan om bekeerd te worden, dan is het goed. Als het tot verheerlijking van Zijn Naam mag zijn.

De pastorale zorg hebben we als zeer waardevol ervaren. De gesprekken met onze predikant en wijkouderling waren heel fijn. Er werd steeds gebeld hoe de situatie was en gevraagd naar lichamelijk en geestelijk welzijn. Hadden we geen zin door de telefoon ons verhaal te doen, dan kwamen ze bij ons thuis. We hebben ervaren dat als er zorgen zijn in de gemeente dat we niet alleen stonden. Wij voelden ons gedragen op het gebed uit de gemeente. Dat scheidt een band met elkaar en het was voor ons een warme deken.

Er blijven veel vragen, maar één ding is zeker: als je het bij de Heere kan neerleggen, mag er ook rust gevonden worden. Daarom: Zoekt de Heere terwijl Hij te vinden is, roept Hem aan terwijl Hij nabij is.

Gerreke Westerink en Corrie Honing-Nieuwenhuize, Nunspeet

andere dag in zorgen en verdriet. Maanden van ellende volgden: operaties, chemokuren en bestralingen. Ik heb geprobeerd dit in mijn schilderij te laten zien.

De vier kleuren (op winstuitverlies.nl in kleur te zien) met stippen en strepen geveerd betekenen de chaos in mijn hoofd. De plaatjes uit de natuur en de tekst "Buitenleven" heb ik gebruikt, omdat mama vaak naar buiten de natuur in vluchtte als ze verdrietig was. Ze wilde haar kinderen niet belasten met haar verdriet. Achter ons huis is een weiland en mama ging daar dan vaak heen. Als het van papa mocht, ging ik achter haar aan om haar te troosten, maar ik moest altijd een kwartiertje wachten van hem. "Laat mama eerst maar even alleen zijn" zei papa dan. Dat vond ik wel lastig, dat kwartier duurde ook zó lang..... In dat weiland hebben mama en ik samen veel gepraat en geuild.

De tekst Gewillig – onwillig heeft te maken met mij en de ziekte. Kanker is onwillig, maar ik moest juist gewillig zijn, want ik moest mama weleens ergens mee helpen en daar had ik niet altijd zin in. Ik vond dat mijn grotere zussen dat wel konden doen.

Tot slot heb ik de tekst erbij geplakt: "Je staat er versteld van hoe de natuur zich kan herstellen". Ook de ziekte kanker kan zich herstellen, want dat is gebleken. Enkele weken geleden is mama "kankervrij" verklaard. Mijn gebed is verhoord! Nu hoop en bid ik of de kanker weg

mag blijven. De Heere heeft ons door deze nare periode heen geholpen. Hém komt alle dank, eer en aanbidding toe!!

*Sifra van Asselt – 9 jaar,
Elspeet*

Pastoraal contactpersonen stellen zich voor

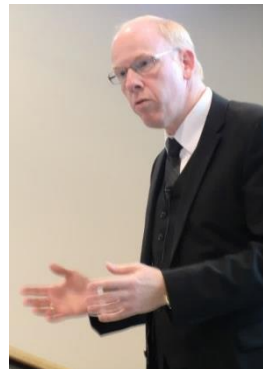
Eén van de wensen, ook opgenomen in het beleidsplan 2010-2015 van de stichting, is:

'Pastorale steun bieden door het benoemen van één of meerdere pastoraal contactperso(n)en die rechtstreeks te benaderen zijn door degene die daaraan behoefte heeft. Vanzelfsprekend zal het pastorale contact met de eigen gemeente gerespecteerd en bevorderd worden.'

Een pastoraal contactpersoon van Winstuitverlies kan uit ervaring spreken van hemzelf of zijn directe gezinsleven wat kanker voor ingrijpende impact heeft, ook op het geestelijk leven. De combinatie van eigen ervaring en ambtsdrager zijn, maakt een pastoraal contactpersoon van Winstuitverlies uniek en kan daardoor de pastorale zorg vanuit eigen kerkelijke gemeente hiermee ondersteunen.

Het bestuur heeft twee predikanten bereid gevonden om als pastoraal contactpersoon beschikbaar te zijn. De predikanten L. de Wit uit Bleskensgraaf en A.J. de Waard uit Utrecht. Zij stellen zichzelf graag aan u en jou voor.

*Mij is gevraagd door de stichting Winst uit Verlies pastoraal contactpersoon te zijn. Uit eigen ervaren weten we hoe ingrijpend het is om geconfronteerd te worden met een ziekte die levensbedreigend is, maar ook hebben we mogen ervaren hoe belangrijk het is, om juist dan gebracht te worden bij het Woord van God. Terwijl alles om je heen wankelt en niets meer hetzelfde is als voorheen, is het Woord onveranderlijk. Het wil een lamp voor onze voet zijn in de duisternis van ons natuurlijke hart, waarbij zoveel vragen nu boven komen, in het bijzonder als het gaat om de vraag of we iets kennen van de enige troost in leven en sterven. Maar ook in de duisternis van dit leven, waarbij we niet weten hoe het morgen verder zal gaan. Het is hierbij ons gebed dat het Woord ons mag brengen bij Hem, Die het Licht der wereld is, bij Wie uitkomsten zijn, zelfs tegen de dood. Hartelijke groeten,
Ds. L. de Wit, Bleskensgraaf.*

Mij is gevraagd als nieuw pastoraal contactpersoon mezelf met een enkele regel te introduceren. Als predikant ben ik verbonden aan de Gereformeerde Gemeente van Utrecht. Mijn vrouw en ik mogen vier kinderen hebben waarvan er drie zijn getrouwd en de jongste nog thuis woont. We zijn inmiddels opa en oma van een vijftal kleinkinderen. Vanwege het feit dat bij mij in 2009 CML (chronische meloïde leukemie) is geconstateerd word ik hiervoor behandeld; ik ben dus zelf patiënt.

Hierdoor ben ik in contact gekomen met de stichting Winstuitverlies en bezoek nu regelmatig de contactdagen. Vanaf het allereerste moment voel ik me erg betrokken bij dit werk en hoop daarom, onder de zegen des Heeren, ook voor anderen iets te kunnen betekenen in het pastorale.

*Ontvang een hartelijke groet,
Ds. A.J. de Waard, Utrecht*

U of jij kunt voor uw vraag of de behoefte aan een gesprek één van de predikanten zelf per mail of telefonisch zelf benaderen.

Ds. L. de Wit : dsdewit@winstuitverlies.nl of 0184-691353

Ds. A.J. de Waard : dsdewaard@winstuitverlies.nl of 030-666 65 95

Gek, verliefd, vrolijk, chagrijnig... dankbaar!

Inge Schipper, vriendin van Erik Joosse, deelt haar ervaringen met de ingrijpende ziekte die haar vriend kreeg, kort nadat zij hem leerde kennen.

Woensdag 12 januari 2011 belde Erik mij op, net na het middageten. Hij zei: 'De dokter kwam net langs, ik heb leukemie'. Het bleef even stil aan beide kanten van de hoorn en toen zei ik: 'Ja, ik moet dit even verwerken hoor'. Een hele rare reactie natuurlijk, want dat kan helemaal niet 'even'. Wat ik nog weet is, dat ik vreselijk gehuild heb bij m'n moeder en dat ik helemaal overstuur was.

Erik moest meteen naar het ziekenhuis en dus werd ik 5 minuten later al opgehaald. Ik heb de hele dag in het ziekenhuis er met een verschrikkelijk hoofd bijgelopen en ik was helemaal niks waard. We moesten telkens maar wachten en wachten. De eerste dagen waren de zusters bijna nog bezorgder om mij dan om Erik. Maar ja, ik kan nu eenmaal iets minder mijn emoties in bedwang houden en als ik huil zie ik er nogal snel aardig overstuur uit. Begrijpelijk dus dat ze in het ziekenhuis dachten dat ik één hoopje ellende was.

Het rare was dat toen ik de eerste dag 's avonds thuis kwam, hele verhalen had over wat er allemaal gebeurd was, zonder ook maar een traan te laten. Mijn familie zat allemaal te wachten tot ik thuiskwam en wisten niet wat ze zagen toen ik zo rustig was. Je emoties zijn gewoon helemaal in de war.

Erik en ik hadden net 4 maanden verkering, ik was 17 en Erik 22 jaar. Erik zat in het laatste jaar van zijn studie en ik zat in het eerste jaar van de Pabo. Erik zou eerst een behandeltraject ingaan van meer dan een jaar, maar na de eerste kuur bleek dat niet voldoende te helpen. Toen is hij een zwaarder traject ingegaan van een half jaar. Hij heeft een aantal kuren gehad, waarbij hij tussendoor af en toe thuis was.

Op 3 mei 2012 kreeg hij, na een paar dagen van hele zware chemotherapie en bestraling, een stamceltransplantatie met stamcellen van zijn broer. Wat vaak voorkomt, is dat deze stamcellen na het opruimen van de oude cellen van de patiënt, nog steeds hard blijven doorwerken alleen dan op de verkeerde manier. Ze tasten dan je organen aan. Dit komt veel voor en kan levensbedreigend zijn. Erik heeft hier na zijn transplantatie ook heel veel last van gehad, met name zijn darmen en maag.

Gelukkig hebben ze het met medicijnen onder controle kunnen houden, maar het heeft nog wel lang geduurd voordat het helemaal over was. Nu rommelt het soms nog wel een beetje, maar het is niet meer levensbedreigend.

Als ik terugdenk aan de periode dat Erik behandeld is dan voel ik meestal een stukje heimwee. Tegelijkertijd ben ik ontzettend dankbaar met hoe het nu met ons gaat. Het is een ontzettend waardevolle periode geweest, op veel verschillende gebieden. We hebben bijvoorbeeld hele mooie gesprekken gehad over ons geloof. Dat gebeurde vaak nadat we anderhalf uur met een telefoonhoorn aan ons oor naar een preek hadden zitten luisteren, samen op een ziekenhuisbed. We hebben de wonderlijke zorg van de Heere ervaren, ook in kleine dingen. Zo hoorde Erik 's woensdags dat hij ziek was en de week daarop had ik tentamens. Ik heb al mijn tentamens gehaald, de meeste met precies een 5.5. Het is heel bijzonder om dan op te merken dat God het is geweest, die voor deze resultaten heeft gezorgd.

We zijn allebei heel dankbaar dat we eigenlijk geen boosheid hebben gevoeld over het feit dat Erik ineens zo ziek was. We hadden beiden het gevoel dat we dit nodig hadden, we moesten stilgezet worden om na te denken waar we nu eigenlijk voor leven, het was een roepstem van God.

Het is geweldig om te zien hoe je groeit in je relatie. Je hebt het na 4 maanden verkering met elkaar over onderwerpen waar je helemaal niet over wilt praten, maar het moet. Je bent samen geweldig blij soms en je bent samen verschrikkelijk aan het huilen. Ik weet nog dat ik een paar dagen na de transplantatie bij Erik kwam en toen fluisterde hij in mijn oor: 'Ik durf het niet hardop te zeggen, maar er zijn witte bloedcellen in mijn bloed gevonden'. Dat was geweldig nieuws, want dat zou betekenen dat de cellen van Eriks broer waren begonnen met werken.

Ik ben ook een keer toen Erik weer eens op de wc zat, in de kast gekropen. Erik snapte maar niet waar ik nou ineens was! We hadden de grootste lol en de zusters vonden het maar een beetje vreemd. We droomden samen over de toekomst en telden samen de dagen af tot Erik naar huis mocht, zodat we eindelijk weer een beetje privacy hadden. Ik dacht in die periode eigenlijk alleen maar aan Erik en wat er voor de rest om me heen gebeurde, wist ik nauwelijks. Ik heb na die periode eens een keer aan Eriks zusje en schoonzusje gevraagd hoe ze nou eigenlijk die hele periode beleefd hadden, want ik wist het gewoon niet. Achteraf gezien vind ik dat best jammer, maar ik zat gewoon helemaal in mijn eigen wereldje.

Ik leefde overdags een beetje op de automatische piloot, ik ging naar school en volgde college, vaak was ik met mijn gedachten totaal ergens anders en schreef ik van alles op in mijn collegeblok wat niets met de les te maken had. De weken dat Erik in het ziekenhuis lag, ben ik elke avond bij hem geweest. Ik snap nu soms niet hoe ik het toen allemaal heb gedaan, in elk geval niet alleen.

Tallose keren ben ik met Eriks ouders heen en weer naar Utrecht gereden. Je weet precies wat er allemaal langs de snelweg te vinden is. Zo kan ik de schilderijen opnoemen die in het trappenhuis van het ziekenhuis hangen. Ik kan mij moeilijk voorstellen dat er anderen zijn die zo snel als ik een band hebben opgebouwd met hun schoonouders.

Eriks ouders hebben mij vanaf het begin veel ruimte gegeven voor momenten

samen met Erik. Ik had toen nog geen rijbewijs en moest dus altijd met anderen meerijden en meestal waren dat Eriks ouders. Ze wachtten altijd geduldig op de gang als ik afscheid nam van Erik. Soms kwam ik met een chagrijnig jankhoofd de gang op wandelen en soms huppelde ik bijna. Het zal voor hen best weleens lastig zijn geweest, dat een meisje dat nog maar 4 maanden in de familie was, nu zo'n

grote plek innam naast Erik. Zij zijn tenslotte wel zijn ouders. Toch vormden we zo met z'n drieën een prachtig team om Erik heen, vond ik altijd.

Eriks vader is een realistisch en organisatorisch man, hij zorgde ervoor dat alles goed verliep en heeft een bepaald soort nuchtere humor, die weinig mensen begrijpen denk ik. Dat zorgde weleens voor veel gezelligheid als zusters met deze humor geconfronteerd werden en niet goed wisten waar ze kijken moesten. Eriks moeder zorgde voor pretlichtjes in Eriks ogen als ze 's avonds vaak met een bakje spaghetti of macaroni aankwam en ik zorgde voor wat turbulentie door mijn rare buien, die soms in heel snel tempo elkaar afwisselden. Gek, verliefd, vrolijk en chagrijnig. Zo gaven we Eriks ziekte alle drie op een andere manier een plek in

ons leven en lieten we alle drie op een andere manier zien dat we van Erik hielden en alles voor hem over hadden.

Mijn ouders en de rest van ons gezin kenden mij natuurlijk veel langer dan bij Erik thuis en wisten dus goed om te gaan met mij. Het is mooi om te zien dat iedereen dat op zijn eigen manier doet. Mijn vader deed dat door tot op het bot uit te pluizen hoe het nou allemaal zat met die cellen, met het stadium van de behandeling en noem maar op. Zo wist hij bijna meer dan ik. Mijn moeder deed dat door bijna onzichtbare dingen, zoals heel vaak een beschuit met hagelslag en een beker melk brengen. Mijn kamer stoffen en opruimen, omdat ik veel van huis was. Mijn beide ouders en ook mijn broer, zussen en zwagers hebben heel wat verhalen aan moeten horen, want ik ben iemand die dingen verwerkt door erover te praten. Als ik 's avonds thuiskwam uit het ziekenhuis had ik zoveel te vertellen. Ze hebben het allemaal geduldig aangehoord en mij geweldig gesteund in die periode.

Ik heb ook ontzettend veel steun gehad van vrienden. Ik heb drie goede vriendinnen hier in Veenendaal, waar ik heel veel mee gepraat heb als ik het een keer helemaal zat was. Zoiets zeg je toch sneller tegen vriendinnen, omdat die er wat verder vanaf staan. Ik vond het heerlijk een avondje naar hen toe te gaan en alles te spuien, om vervolgens gewoon heerlijk gek te doen.

Iedereen van mijn familie, Eriks familie en onze vrienden heeft op zijn manier meegeleefd en ons gesteund en daar ben ik ontzettend blij mee. Dat is heel erg belangrijk voor ons geweest.

Dat maakt het ook extra bijzonder dat wij 12 juni, als we hopen te trouwen, al deze bijzondere mensen erbij hebben. Zij weten wie wij zijn, wat voor stel wij zijn en hoeveel we van elkaar houden. Ze zijn er voor ons geweest in moeilijke tijden en daarom is het zo mooi dat ze er ook bij zijn op onze mooie dag.

*Inge Schipper,
Veenendaal*

Winst en verlies

Wederwaardigheden die bij de redactie bekend zijn uit de periode tussen het verschijnen van deze en de vorige nieuwsbrief.

- Op de landelijke contactdag 16 november 2013 waren ruim 50 deelnemers aanwezig. De inleiding werd gehouden door prof. dr. T.M. Hofman die ons meenam naar Hizkia en zijn strijd met (on)verbondenheid in het leed. Op de website kunt u deze lezing en de voorgaande beluisteren. In de middag zijn we in verschillende groepen met elkaar in gesprek gegaan en was er de mogelijkheid creatief bezig te zijn;
- Op 26 januari 2014 ontvingen we het verdrietige bericht dat Pia van der Ham-Versluis is overleden in de leeftijd van 46 jaar. Als Bijbeltekst op haar rouwkaart stond 'Want Uw goedertierenheid is beter dan het leven', Psalm 63 vers 4a. De keren dat wij haar spraken in de laatste maanden van haar leven was dat haar begeerte. Samen met haar man Teus heeft zij de contactdagen verschillende keren bezocht. Naast Teus laat Pia drie zoons achter, waarvan de oudste getrouwd is. Wij wensen hen Gods nabijheid toe in het verwerken van dit verlies;
- Arjan Visser heeft als man van 'het eerste uur' zijn taak als penningmeester en bestuurslid moeten neerleggen. Lichamelijke beperkingen en tijd noopten hem tot dit besluit. Wij zijn hem als bestuur zeer erkentelijk voor wat hij en zijn vrouw Hillianne voor de stichting hebben gedaan.
- Erik Joosse is met ingang van 22 januari jl. als aspirant bestuurslid toegetreden. Hij neemt de taak van penningmeester op zich en ondersteund publiciteit en promotie. Erik is 25 jaar, verloofd met Inge Schipper en op 22-jarige leeftijd behandeld voor leukemie met stamceltransplantatie. Deze ervaring heeft hem ertoe gezet om een bestuurstaak op zich te nemen en in contact met lotgenoten uit te zien en te wijzen op de Winst uit het verlies.
- Van 24 op 25 januari 2014 is het Jongerenweekend voor de derde keer gehouden. Samen met de leiding bestond het aantal deelnemers uit 14 personen. Naast Bijbelstudie en creatief bezig zijn was er veel ruimte voor onderling contact en het delen van ervaring rond kanker met de gevolgen.

Jongerenweekend 2014

Van vrijdag 24 op zaterdag 25 januari jl. werd voor de derde keer het Jongerenweekend gehouden. Dit keer evenals de eerste in “De Verwondering” in Goudriaan. Hieronder de reacties weergegeven van de jongeren die aan het weekend hebben deelgenomen. Ben jij er DV volgend jaar ook bij?

“Ik heb erg veel gehad aan het weekend en voelde me verbonden met de andere deelnemers. Ik herkende mezelf in de verhalen van anderen en voelde me begrepen. Het was zeker een weekend waar ik mooie herinneringen aan over heb gehouden.”

“Het Winstuitverlies weekend heb ik ervaren als confronterend, afbrekend en bemoedigend. Dit vraagt wellicht om uitleg. Het aanhoren van ervaringsverhalen, het leed wat geleden is en nog steeds wordt, van mede lotgenoten was erg confronterend. Daarnaast het zelf vertellen van je ‘verhaal’ zonder je masker breekt alle muren, die wellicht opgebouwd zijn voor buitenstaanders, af. Maar als laatste is het herkenning vinden bij anderen erg bemoedigend. Een aanrader voor alle jongeren die in aanraking zijn gekomen met kanker...”

“Het zijn twee dagen waarin je veel over elkaar te weten komt. Twee dagen waarin iedereen zich open stelt naar elkaar. Twee dagen waarin iedereen vertelt wat voor pak hij/zij op z'n rug draagt. Maar ook twee dagen waarin iedereen het naar z'n zin heeft, iedereen zich op z'n gemak voelt, en waar iedereen met genoeg aan terug denkt.”

“Het weekend was weer thuiskomen. Thuiskomen in mijn eigen gevoelens. Gevoelens die ik meestal ver weg, heel ver weg stop. Af en toe denk ik er wel heel bewust aan. Want helemaal wegstoppen dat werkt niet. En daarom ben ik altijd zo blij met dit weekend, dat helpt me om te blijven staan en alles in de juiste balans te houden. En dat elke keer met lieve mensen om me heen die voor ieders verhaal de tijd nemen en met je meebidden. Ook dit derde jongerenweekend was weer kracht gevend!”

“Ik vond het een fijn weekend waarin met weinig woorden heel veel gezegd werd. Ik heb het als heel waardevol ervaren om dingen met anderen te delen en ook te merken dat iedereen elkaar begrijpt. Ik vind het moeilijk om goed te omschrijven wat het voor

mij betekent heeft, omdat er eigenlijk geen woorden zijn die omschrijven hoe het voelt om met jongeren bij elkaar te zijn die allemaal te maken hebben gehad met kanker. Vanaf dat ik binnenstapte voelde ik een bepaalde verbondenheid. Ook vond ik het heel bijzonder dat je met elkaar rond Gods woord zit. Ook dit geeft een bepaalde verbondenheid. Met elkaar praten naar aanleiding van een stuk uit de Bijbel vond ik erg mooi. Daarnaast was het ook erg gezellig en ontspannen.”

“Ik ging voor het eerst mee met het Jongerenweekend WUV. Even een stap om te gaan omdat je een stukje kwetsbaarheid van jezelf opzoekt. Ik heb er echt geen seconde spijt van gehad. Het was erg fijn om in contact te komen met mensen die je heel goed kunnen begrijpen omdat ze zelf, of een dierbare van hen, kanker hebben gehad. Heel waardevol!”

Creatieve workshop met Marit Verweij

Beste lezers,

Mij werd gevraagd om een bijdrage te leveren aan deze nieuwsbrief. En dat doe ik met plezier. Ik ben Marit Verweij, 21 jaar oud en wonend in Amersfoort en Hendrik Ido Ambacht. In juli 2013 ben ik afgestudeerd als vaktherapeut beeldend aan de Hogeschool Utrecht in Amersfoort. Ondertussen werk ik als handvaardigheid docent aan de Guido de Bres en studeer ik Orthopedagogiek aan de Universiteit Utrecht. Naast werk en studie ben ik graag creatief bezig en doe ik vrijwilligerswerk.

Tijdens het Jongerenweekend Winstuitverlies heb ik voor het eerst een creatieve workshop gegeven. Met verf, tijdschriften en schilderdoek zijn de jongeren aan de slag gegaan en na een uur hard werken lagen er prachtige werkstukken op tafel. Elk werkstuk met een gedachte of verhaal. De opdracht was om voor elkaar iets te maken. Toen de werkstukken overhandigd werden en men een toelichting gaf, werd ik geraakt door de verhalen.

Op de laatst gehouden landelijke contactdag van Winstuitverlies heb ik voor de derde keer een creatieve workshop geven. De workshop werd druk bezocht en weer ontstonden er bijzondere werkstukken. De sfeer was erg vertrouwelijk en ik vond het prachtig om te zien hoe deelnemers geïnteresseerd waren in elkaars werk, elkaar goede vragen stelden, maar elkaar ook vrij lieten in het vertellen over het gemaakte werk.

Ja, want waarom eigenlijk een creatieve workshop? Wat heeft dat voor toegevoegde waarde naast de gespreksgroepen die altijd georganiseerd worden op de contactdag? Deze vragen kunnen bij u opkomen. Sommige mensen gaven daar zelf al een antwoord op. Zo waren er verschillende deelnemers die na het intensieve ochtendprogramma weinig energie meer hadden om gesprekken aan te gaan en hun ontspanning zochten in de creatieve workshop.

Werken met je handen werkt inderdaad ontspannend en kan afleiding bieden bij angst, pijn en verdriet. Daarnaast zijn woorden een rationeel instrument. Sommige gedachten en gevoelens zijn (nog) te emotioneel om onder woorden te brengen. Door verbeelding te gebruiken kan men daar soms toch iets van uitdrukken, zonder erover te praten.

Aan de andere kant kan het beeld of het werkstuk dat je maakt ook een manier zijn om pijnlijke en moeilijke onderwerpen met naasten of met lotgenoten bespreekbaar te maken.

In de eerste plaats staat het proces tijdens het beeldend werken centraal. Het resultaat is van ondergeschikt belang. Het hoeft niet mooi te worden, geen kunst te zijn. De effecten van beeldende expressie verschillen natuurlijk per persoon, maar alle bovenstaande effecten heb ik gezien bij de deelnemers.

Misschien bent u enthousiast en nieuwsgierig geworden? Dan zie ik u graag bij de workshop op een volgende contactdag!

*Marit Verweij,
Hendrik Ido Ambacht*

Landelijke contactdag Voorjaar 2014

Verlies tot zegen?!

Wanneer?

D.V. zaterdag 5 april 2014. Aanvang bijeenkomst is om 10:30 uur. Vanaf 10:00 uur is de ontvangst.

Waar?

In één van de zalen in de 'Bethlehemkerk', Oudelandseweg 50, 3443 AC in Woerden.

Thema Verlies tot zegen?!

Het thema wordt vanuit Bijbels perspectief belicht door ds. A. Schot uit Nunspeet die uit zijn eigen leven en pastoraat weet wat 'Verlies tot zegen?!' betekent. Na een korte pauze zal de inleider uw vragen beantwoorden en met u in gesprek gaan.

En verder?

Naast veel ruimte voor ontmoeting kan er na de lunch in groepen verder gesproken worden over het thema.

Kosten?

€ 10,00 voor jongeren t/m 25 jaar

€ 15,00 voor deelnemers >25 jaar

Bij opgave van 2 deelnemers samen € 25,00

Zijn de kosten voor u een belemmering laat het ons weten!

Meer info & opgave op de website www.winstuitverlies.nl

Steun Stichting Winstuitverlies financieel en wordt donateur!

Stuur uw of jouw adresgegevens naar het secretariaat (zie achterzijde) en ontvang de nieuwsbrief gratis.

De collecte in Meliskerke (30/1) bracht het prachtige bedrag op van € 209,-

Colofon

De nieuwsbrief van Stichting Winstuitverlies verschijnt tweemaal per jaar. Donateurs krijgen de nieuwsbrief kosteloos thuisgestuurd.

Secretariaat stichting:

p/a Mezenhof 13

2935 VH Ouderkerk aan den IJssel

Info: info@winstuitverlies.nl Website: www.winstuitverlies.nl

Rekeningnummer (IBAN): NL63 RABO 01575.84.151

Stichting Winstuitverlies is een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat Winstuitverlies officieel als 'goed doel' is aangemerkt door de Belastingdienst. Uw giften aan Winstuitverlies zijn dus aftrekbaar voor de inkomsten- of vennootschapsbelasting

Bestuur

Dhr. H.J. Koetsier (voorzitter)

Mevr. M.G. Otterspeer (secretaresse)

Dhr. E. Joosse (penningmeester)

Mevr. S. Reynhoudt (jongeren)

Mevr. D. Buitenhuis (lid)

Comité van Aanbeveling

Ds. G.J van Aalst

Dhr. H van Groningen, dir. De Vluchtheuvel

Ds. P.C. Hoek

Dr. P Honkoop, MDL-arts

Dr. C.S.L. Janse, oud-hoofdredacteur RD

Ds. M.A. Kempeneers

Ing. J. Koetsier, oud-dir. Erdee Media Groep

Dhr. L.A. Kroon, directeur JBGG

Dr. M.A. Paul, longchirurg

Ds. W. Pieters

Ds. A. Schot

Ds. A. Schreuder

Ds. L. de Wit

Winst uit Verlies

Meer Informatie?

Mail naar: info@winstuitverlies.nl
of bel naar 0341-250434

Secretariaat Stichting Winstuitverlies
p/a Mezenhof 13
2935 VH Ouderkerk aan den IJssel
E: secretariaat@winstuitverlies.nl
I: www.winstuitverlies.nl